

ವಿರುದ್ಧ ಸ್ವಧಿಸಿ, ದಿಪಾಚಿಟ್ ಉಳಿಕೊಂಡ ಹೆಮ್ಮೆ ದಿಪಾಚಿಟ್ ಕಳಕೊಂಡ ಇನ್ನೊಬ್ಬತ್ತ ತನಗಿಂತಲೂ ಕಮ್ಮಿ ಓಟ ಪಡೆದವನತ್ತ ಬೆರಳು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. ‘ಅವನಿಗಿಂತ ನಾನೆ ಎಷ್ಟೋ ವಾಸಿ’ ಎಂದು ಮಿಂಸೆಗೆ ಹತ್ತಿದ್ದ ಮಣಿ ಬರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

‘ನೀರೋ ಸುದಾಂಗ ರೊಕ್ಕು ಸುರುವಿ, ಆರಿಸಿ ಬರೋದರಾಗ ಏನ್ ಅಂಥಾ ಈಸಾಮತಿ ಅದ ಬಿಡ್ಡಿ...’ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ‘ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ತತ್ತ್ವದ ಮನಸ್ಯಾ... ಹಂಗೇಲ್ಲಾ ನೀತಿ ನಿಯಮಾ ಬಿಡೊಂವಲ್ಲಾ’ ಎಂದು ಸ್ವರಾರ್ಥಿಯುತ್ತಾನೆ. ಈತ ಅವನ ಹಾಗೆ ನೀರಿನಂತಹಣ ಸುರಿಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಅಷ್ಟೋಂದು ದುಡ್ಡು ಇರೋದಿಲ್ಲ. ಅದ್ದು ತನ್ನ ಆಷ್ಟಿತ್ತಿಗೆ ನೀತಿಯ ಮುಖಿವಾಡ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ.

‘ಅರಮನಯಲ್ಲಿ ಇರಲೊಲ್ಲ, ಅಂಬಾರಿ ವರಲೊಲ್ಲ, ರೇತ್ತೆ ಬಟ್ಟೆ ತೊಡಲೊಲ್ಲ, ಬಂಗಾರದ ತಾಟಿನಲ್ಲಿ ಉಣಲೊಲ್ಲ, ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನ ಮದ್ದಯಾಗಲೊಲ್ಲ, ಯಾಕೊಲ್ಲ?... ಇಲ್ಲದ್ದಕ್ಕೆ ಬಲ್ಲ’ ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಕೋಲೆ ಬಸವನಾಟದವರು ನೇನಂಬಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಆ ಎಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಧರೆ, ಇವರಾರೂ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರೋರಲ್ಲ, ಒಂದು ಕ್ಷೇ ನೋಡಿಯೇ ಬಿಡುವವರು. ಆ ಮಾತು ಬೇರೆ.

